

TÓTH SÁNDOR

Bordal helyett

*Fényhabos kertek hozzánk érjenek
Vízmarta partokon szólongat az ének*

*Kibírhatod-e télnek járását –
Gyűlnek fellegei zsákolt-tömbökbe
Szürke szakadékok nyílnak kedvükre*

*Tört-spádés lovagként
fölkél a holdvilág. Égeti
fejét villámos jégzsarát
Elfüstöl képe kormos kosárban
Hegyen, hol megpihen
nyugalmas magányban*

*Mesék képletébe sűrül a legenda
Mit mondhat vigaszul egy-két
pohár borban, amit a tornácon
töltöget a kétség*

*Így mondhat áldást az
a habzó ének, mit rejtve
őriznek vérzón erdők, rétek*

*Nem új bor ez,
és régi még a tömlő
Elpancsolt-korszabvány
kóricáló nemtő*

*Imádság sem hangzik
A pohár feketül
Sötétül a táj is*

*Hazát-vert vígsággal
tapsikol a május*

*Fára van akasztva
citera és ének
Dunyhás kamráikban
álmodnak a vének*

Más táj

*Verandára nyíló pillanatban
láttad a felhőt hegymagasban
Párasáv volt eső után
rózsaszóró alkonyatban*

*Aztán tisztult erdő-sóhaj
illat-léggel takargatott
Elsüllyedő őrnaszádként
jelentették a tűnt napot*

*Fent mint égentúli vízen
jelent meg ekkor felhő-arca
Sebes folyó mozgásával
útja célját eltakarta*

*Játék-valóság szíve táján
épp a Pillanat virágzott
látszat-formák fókuszában
ígért maradandóságot*

*Kísérő szemben míg a látszat
marasztaló vággyal égett
felhőntúli némaságú más
táj csillagárnya fénylett*

Töredék-requiem

IN MEMORIAM FASANG ÁRPÁD

*Másvilágra nyílt kapu
már a születésben*

*Homályok közt tiszta pálya –
Ha világol mécs a szívben,
befelé fordul az útja
közelebb az égi képhez*

*Hangok arkangyali csöndje
Túl a minden testnek útján
fogadja a Mérhetetlen*

*Zárolt-élet est világa
Sátoros a zsúpolt hajnal
Honi dallam lehetne még
virradón a magyar évszak*

*Elborít a forró sírás
Csordul kövek könnykancsója
Angyal ne hagyd utak hosszán,
hiszen fények hordozója*

*Így jusson a váró helyre
menyegzőknek köntösében
csillag-tájak hordozója
örökasztal-vendégségbe*